

Pasakos telefonu

Ar galima atsikąsti Braškių gatvelės?

- Ar žinai, Patrikai, kas yra Žaliakalnis? – paklausiau.
- Žinau. Tu, Inesa, gyveni Žaliakalnyje.
- Taip, aš gyvenu Žaliakalnyje, o jis – tai didelis žalias kalnas, apraizgytas mažutėmis gatvelėmis, kurių pavadinimai kvepia obuoliais ir vaikyste. Aš visą gyvenimą gyvenu Obuolių gatvelėje...Gražus pavadinimas, tiesa? Šalia Obuolių, vingiuoja Vyšnių gatvė, o kiek tolėliau – Serbentų ir Braškių, Vaisių ir Kriaušių. Argi ne skanios gatvelės?
- Tu kalbi taip, tarsi tų gatvelių būtų galima imti ir atsikąsti, - suglumęs timpltelėjo mane už rankos Patrikas.
- Jei norėsi tai ir atsikąsti, - atsakiau ir paspartinau žingsnį, mat mudu vaikštinėjome būtent mano mielojo Žaliakalnio gatvėmis, kuriomis nevažiuoja nei troleibusai, nei autobusai. Net maršrutiniai autobusėliai čia neužklysta.
- Aš noriu, - ištarė Patrikas.
- Ko nori? – nesupratau.
- Atsikąsti gatvelės! – lyg niekur nieko pareiškė berniukas. – Juk tu pati pasakei, - jei norėsi, tai ir atsikąsti!
- Na taip, nė nebandžiau gintis. – Be to, jei nori, gali dar ir gatvės spalvą pamatyti.
- Noriu ir spalvos, - sutiko jis.
- Tada užsimerk, stipriai suspausk mano ranką ir klausykis. Mudu keliaujame Žalija gatve. Ji kvepia ką tik nupjauta žole ir neprinokusiais obuoliais. Ji kvepia Kalėdų eglute ir žydinčiais sodais. Ji tokia žalia tarsi samanų kilimas, ir tau atrodo, kad žengi minkštu samanų keliuku, o ne duobėta ir seniai asfaltuota Žaliakalnio gatvele.
- Aha, ji tikrai žalia, visai visai žalia! – įsijautė Patrikas.
- Ar jau galiu atsimerkti?
- Žinoma gali. Na, kaip tau Žalioji gatvė?
- Žalia visa. – Bet norėčiau ir atsikąsti, kokios gatvelės galėčiau atsikąsti?
- O kokios tu pats norėtum? Juk žinai jų vardus.

- Braškių. Norėčiau atsikąsti Braškių gatvės!
 - Gerai, eime.
- Ir mudu pasukome siaurutėlės Braškių gatvelės link. Mažučiai mediniai nameliai rikiavosi gatvelėje. Senučiukai ir gan vargani, tačiau jų langeliuose bolavo švarutėlės užuolaidos, o ant palangių žydėjo pelargonijos.
- Jau, - nustebęs berniukas. Čia Braškių gatvelė?
 - Taip, ji.
 - Bet ji pilka ir visai nepanaši į braškių...
 - Nepanaši, - sutikau... – Eikš prie šito gelsvo medinuko. (Mudu atsirėmėme į šiltą namelio sieną)
 - Žinai, čia už tvoros vasarą auga didžiulė braškių pieva! Kai jos žydi, čia dūzgia tūkstančiai bičių! Kai uogos parausta ir prinoksta, braškių kvapas pasklinda po visą gatvelę tarsi kokia migla. Tuomet praeiviams svaigsta galva ir pinasi kojos. Jie nori juoktis ir dovanoti gėles. Jie skuba į turgų ir perka po sklidiną kibirėlį sunokusių braškių, ir verdą uogienę, ir gardžiuojasi ja visą žiemą.
 - Oi, - sušuko berniukas, - braškų uogienė! Aš ką tik atsikandau Braškių gatvelės, tikrai tikrai...
 - Ei, tik nesuvalgyk visos gatvės, truputį palik...
 - Dabar žinau, koks yra Braškių gatvelės skonis, kaip braškių uogienės prie močiutės blynų!
 - O ką aš sakiau? Dabar, Patrikai, grįžkime į Obuolių gatvelę. Ten jau nuspręsimė, ar ragausimė jos, ar kepsimė blynus su braškių uogiene, gerai?
 - Gerai. O gal galimė viską daryti kartu?
 - O kodėl gi ne?! – Mudu galimė daryti viską, ką tik panorėję!

